

Pas geboren en **MENINGITIS**

Mario (34) en Annemiek (31) krijgen de schrik van hun leven als hun pasgeboren dochtertje doodziek in het ziekenhuis wordt opgenomen. De kleine Nina blijkt een hersenvliesontsteking te hebben en moet vechten voor haar leven. Mario en Annemiek vertellen samen over deze heftige periode.

Tekst: **Anika Rooke** - Fotografie: **Cheeseworks**

De zwangerschap van Annemiek verliep helemaal volgens het boekje. “Het ging gewoon perfect”, vertelt ze. “Op wat kleine pijntjes na. Ook mijn controles waren steeds prima. Ik mocht absoluut niet klagen.”

Mario gaat verder: “Op zaterdagavond kreeg Annemiek lichte weeën en op zondag 26 augustus 2012 volgde na negenendertig weken zwangerschap een voorspoedige bevalling. ’s Ochtends om zeven voor twaalf werden we de trotse ouders van een heel klein poppetje. Nina Isabella woog 2730 gram en was vijfenvierzig centimeter groot. Ik knipte de navelstreng door.”

Annemiek: “Ik ben in het ziekenhuis bevallen. Dat moest ook vanwege mijn traag werkende schildklier waar ik medicijnen voor slikte. Daarnaast vond ik het een prettig idee om in het ziekenhuis te bevallen. Dan kon er meteen ingegrepen worden als er iets mis was. De bevalling vond ik niet leuk. Halverwege het persen was ik er helemaal klaar mee. Ik wilde niet meer. Ik moest nog één perswee, gaf alles en daarna lag Nina op mijn borst. Ik barstte in huilen uit. Ons kindje was geboren!”

“Het is zo’n emotie die dan loskomt”, vertelt Mario. “Ik had zo veel bewondering voor Annemiek. We waren papa en mama geworden van een klein, lief mensje. Ik voelde me direct vader.”

Annemiek knikt: “Je kunt je er van tevoren geen voorstelling van maken. Het is niet te omschrijven. Je voelt onvoorwaardelijke liefde voor je kind. Je voelt je ook meteen verantwoordelijk en wilt je kind beschermen.”

GEZINSUITBREIDING

“Vader worden is het mooiste wat er is”, vertelt Mario stralend. “Ik wist al heel snel dat het een meisje zou worden. Ik had zo’n sterk voor gevoel. Ja, ik heb altijd al vader willen worden. Annemiek twijfelde nog over kinderen en dat zorgde op een gegeven moment wel voor spanningen binnen onze relatie.”

“Dat klopt”, beaamt Annemiek. “Ik wist niet of ik het kon. Ik schoof de beslissing steeds voor me uit, vooral uit angst en onzekerheid. Ik was vooral bang voor de bevalling. Maar mensen in mijn omgeving kregen ook gezinsuitbreiding en na een tijdje was ik om. Wat had ik te verliezen? Voorwaarde was wel dat Mario en ik eerst zouden trouwen. Dat wilde ik graag. We trouwden op 23 oktober 2009. In de zomer van 2010 stopte ik met de pil en anderhalf jaar later was ik zwanger. Mijn angsten kon ik inmiddels beter loslaten. Ik volgde een zwangerschapscursus en dat maakte me minder onzeker. Bovendien besloot ik

Ik was net een dag bevallen en kwam in een emotionele achtbaan terecht. Wat was er aan de hand met ons kindje?

preventief pijnbestrijding te gebruiken tijdens de bevalling. Het is heel bijzonder om je kind tijdens de zwangerschap te voelen en te volgen. Ik was tegelijk met een goede vriendin in verwachting en dat was wel leuk. Het was voor ons allebei de eerste keer.”

COMPLEET

Mario: “Na de bevalling mochten Annemiek en Nina rond half drie ’s middags naar huis. We voelden ons compleet. Nog geen uur later stond de eerste familie al voor de deur. De eerste nacht met z’n drietjes hebben we twee tot drie uur geslapen. Nina wilde niet drinken en huilde veel. Ook moest ze regelmatig spugen en had ze een temperatuurdip van 35,4 graden Celsius. Ik was blij toen op maandagochtend de kraamhulp kwam. Dat was een heel leuke vrouw van middelbare leeftijd. Ze was lief en erg zorgzaam.

Diezelfde dag kwam ook de verloskundige voor de nazorg. Zij constateerde dat Nina geel zag, maar meldde dat niet aan onze kraamhulp. De kraamhulp vond Nina ook gelig en belde de verloskundige om te overleggen. De verloskundige verzekerde ons dat alles goed zou komen zodra ons kindje beter zou gaan drinken. Er was geen reden tot paniek.

Van maandagavond op dinsdagochtend begon Nina eindelijk te drinken. Wel moest ze daarna heel erg spugen. Ook begon ze te schokken, vooral met haar linker-

armpje. Was het een epileptische aanval? De hik misschien? Ik pakte Nina op en het schokken hield onmiddellijk op. Annemiek en ik keken elkaar vragend aan, maar we hadden niet meteen het idee dat we hulp moesten inschakelen. Nina dronk immers de fles, huilde minder en sliep later zelfs een paar uurtjes. Haar temperatuur was ook prima.

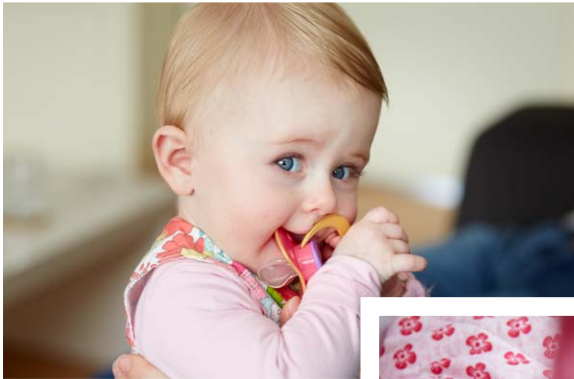
Dinsdagochtend stond ik dan ook met een euforisch gevoel op. Het ging de goede kant op. Ik ging naar beneden voor het ontbijt en bereidde me voor op een conference call. Ik heb een eigen bedrijf en er moest dringend overlegd worden. De kraamhulp was boven bij Annemiek en Nina om een praatje te maken.”

GESCHROKKEN

Annemiek: “Ik vertelde over de afgelopen nacht en zei dat we allebei het idee hadden dat het beter ging met Nina. Rond kwart over acht die ochtend begon Nina echter weer te schokken. Dat duurde een paar minuten. Eerst trok ze alleen met haar linkerarmpje en later ook met haar linkerbeentje. De kraamhulp vond Nina bovendien beduidend anders huilen dan de vorige dag. Vooral zachter en ze was schor. Ze vond ook dat Nina geler zag. Een uur later begon Nina weer met haar linkerarmpje, en daarna ook met haar linkervoetje, te trekken. Het hield nu zo’n zes minuten aan.”

“De kraamhulp zocht mij beneden op en ging meteen over tot actie”, vertelt Mario. “Ze zei: ‘Ik vind het niet goed gaan. De dingen die ik zie, vertrouw ik niet. De verloskundige moet onmiddellijk hierheen komen.’ Bam! Weg was het euforische gevoel. Je krijgt dan wel even een flinke tik. Ik ging naar boven en Nina lag weer te schokken. Ik heb het gefilmd met mijn telefoon voor het geval we naar het ziekenhuis moesten. De verloskundige was bezig met een bevalling en kon niet komen. We werden doorgestuurd naar het ziekenhuis. Nina zou waarschijnlijk een nachtje worden opgenomen. Dat was in ieder geval het oorspronkelijke plan.”

Annemiek: “Ik schrok heel erg. Wat gebeurde er allemaal? Ik kwam in een emoti-

onele achtbaan terecht. Ik was net bevallen en kon niet eens fatsoenlijk zitten door de hechtingen. Er was toch niks ernstigs aan de hand met ons kindje?"

Mario: "Ik was op dat moment vanbinnen heel erg onrustig, maar bleef ogenschijnlijk kalm."

LANGE DAG

In het ziekenhuis werden we door de kinderarts opgevangen. Zij vond ook dat Nina er heel geel uitzag en het was voor haar overduidelijk dat ze uitgedroogd was. Nina's huid was droog, gerimpeld zelfs. Het leek net een krokodillenhuid. De arts vouwde Nina dubbel, waardoor ze met haar hoofdje haar voeten kon aanraken. Bij een hersenvliesontsteking zou dat uitermate pijnlijk zijn. Dat gold ook voor Nina. Ze was echter zo verzwakt dat ze niet meer kon huilen. Er kwam alleen nog maar een licht piepje uit. De kinderarts concludeerde: 'Bereid u maar voor, dit gaat een heel lange dag worden.' Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzakken. Daarna ging alles heel snel. Nina werd naar de behandelkamer gebracht en opeens waren er zo'n vijf of zes artsen met onze kleine meid bezig. Ik kreeg een heel angstig gevoel."

Annemiek gaat verder: "Ik werd ook heel erg bang. Zou Nina het wel halen? Mario en ik stonden te trillen op onze benen. Het artsenteam bevestigde dat ons kind zwaar uitgedroogd was en geel zag. Ze moest meteen onder een blauwe lamp geplaatst worden. Daardoor zou de geelzucht verminderen en uiteindelijk verdwijnen. De lever had het tijdelijk te zwaar. Ook bleek Nina hersenvliesontsteking te hebben. Er waren bloedonderzoeken gedaan en er moest zo snel mogelijk met antibiotica begonnen worden. De komende vierentwintig uur werden cruciaal voor Nina."

Mario: "Ik raakte volledig in paniek. We hadden geen houvast, niets. Mijn emoties kwamen los. Later lichtte ik onze ouders in."

Annemiek: "Het was echt een verschrikkelijke klap. Mijn moeder kwam meteen naar het ziekenhuis om me te steunen. Mario kon dat op dat moment niet. Hij was over-

We werden keihard van onze roze wolk afgetrokken. Nina zou de volgende dag misschien niet halen

stuur en had even wat ruimte voor zichzelf nodig.”

“We waren zo blij met de geboorte van Nina”, vertelt Mario. “Het was ons eerste kindje en alles was nieuw. Natuurlijk waren ons wel wat dingen opgevallen, maar ik was ervan overtuigd geweest dat we die problemen wel zouden overwinnen en dat wij de controle hadden. Nu werden we keihard van onze roze wolk getrokken. Nina zou de volgende dag misschien niet halen. Die eerste vierentwintig uur waren verschrikkelijk. De artsen moesten hersenvocht afnemen in Nina’s ruggenmerg en daar mocht ik niet bij zijn. Dat was heel naar. De antibiotica werd opgestart. De schokjes waren signalen van de hersenen dat het niet goed zat. Gelukkig was Nina’s gehoorst goed en ook uit de echo van haar hoofdje kwam geen zichtbare schade naar voren. Toch was ze heel erg ziek. Ons kindje lag in bed onder een blauwe lamp, had een infuusje voor het vocht en een slangetje voor de sondevoeding in haar neus zitten. Ook haar hartslag werd in de gaten gehouden. Nina had een zetpil gekregen en was daardoor rustig in slaap gevallen.

Volgens het ziekenhuisbeleid mocht er ’s nachts maar één ouder bij Nina blijven. Het was voor mij vanzelfsprekend dat Annemiek bij ons kindje bleef. Om tien uur ’s avonds moest ik naar huis. Dat was heel heftig. Ik heb een aantal mensen gebeld en was compleet in de war. In huis ging ik op zoek naar Nina.”

Annemiek knikt: “Ja, voor mij was die eerste nacht ook echt vreselijk. Ik heb geen oog dichtgedaan en heel veel gehuild. Ik

had wel contact met Mario via WhatsApp, maar wilde hem ook zijn rust gunnen en heb daarom veel met een vriendin ge-appt. Ik voelde me zo eenzaam en machteloos. Ik kon niet eens op mijn benen staan. Nina was gelukkig heel rustig en werd gevoed door de verpleegsters.”

Mario: “Woensdagochtend om half acht was ik weer in het ziekenhuis. Ik zag meteen dat de antibiotica aansloeg. Nina deed haar oogjes open. Ik kreeg weer hoop en voelde me sterker worden.”

“Donderdag kregen we geweldig nieuws te horen”, vertelt Annemiek. “De streptokok-bacterie, de veroorzaker van de hersenvliesontsteking, was onder controle! Deze bacterie was, ondanks een antibioticakuur, vermoedelijk ontstaan na een blaasontsteking in de vierde maand van mijn zwangerschap. Nina moest drie weken in het ziekenhuis blijven om de antibioticakuur af te maken.”

Mario: “Ik zag Nina erg opknappen van de antibiotica. De blauwe lamp was niet meer nodig en op vrijdag werd ook de hartmonitor afgekoppeld.”

Annemiek: “De nachten bleven vreselijk. In het ziekenhuis sliep ik heel erg slecht. Nina moest om de drie uur gevoed worden en dat ging moeizaam. Ik had nog altijd heel veel last van de bevalling en voelde me beroerd. Mijn roze wolk was een grote donderwolk geworden.”

Mario: “Toen het met Nina de goede kant op ging, wisselden we de nachten in het ziekenhuis af, zodat Annemiek thuis kon douchen en slapen.”

Annemiek: “Ik ben heel goed opgevangen door familie en vrienden en heb flink wat gehuild. Dat kwam ook door de hormonen die nog door mijn lijf gierden. Mijn onzekerheid stak weer de kop op en ik raakte in paniek. Ik dacht: ik kan het niet en doe alles verkeerd!

Het leek wel een eeuwigheid te duren, maar na drie weken mocht Nina eindelijk naar huis. De uitslag van de laatste controle door de kinderarts was goed. Nina’s status werd doorgegeven aan het consultatiebureau en ’s avonds gingen we met z’n drietjes naar huis. We konden een nieuwe start maken.” Het was fijn om weer samen

te zijn, vertelt Annemiek. “Nina was en is een vrolijke, blij baby. Ze ontwikkelt zich goed, maar moet wel elke maand bij de kinderarts op controle komen. Tot nu toe zijn er nog geen problemen gevonden. Heel mooi, natuurlijk! Het consultatiebureau is ook erg tevreden. De eerste weken na het ontslag uit het ziekenhuis waren wel zwaar. Ik was erg bezorgd, vooral als Nina ziek of verkouden was.

VERWERKING

Tegen het einde van 2012 merkte ik dat ik de gebeurtenissen absoluut nog niet verwerkt had. Ik was stil, emotioneel en erg prikkelbaar. Ik kon moeilijk aan nieuwe dingen beginnen. Bovendien werkte mijn schildklier weer te traag. Daar werd ik erg moe van, wat leidde tot stemmingswisselingen en depressies. Dan kon ik bijvoorbeeld heel gefrustreerd raken als het voeden niet lukte.

Nu gaat het beter met me, ik wil dat nare begin achter me laten. Veel liever geniet ik van onze dochter

Nu gaat het wel beter met me, maar ik ben er nog niet. Soms heb ik last van boze buien en wordt het me weer even allemaal te veel. Maar het leven gaat verder. Ik praat er niet meer zo veel over, want ik wil niemand lastigvallen. Liever geniet ik van Nina. Ik wil dat nare begin achter me laten.”

Mario: “Ik moet eerlijk zeggen dat ik er niet meer zo veel last van heb als Annemiek. Ik kan er goed over praten. Alleen het filmpje dat ik van Nina maakte toen ze zo schokte, dat kan ik niet terugzien. Tijdens de zwangerschap en die weken in het ziekenhuis zijn we erg naar elkaar toegegroeid. Nu het gewone leven weer verder-

gaat, is het zaak om een goede balans te vinden tussen je relatie en het hebben van een kind. We doen alles voor die kleine en ze zal nooit iets tekortkomen. Maar als Nina veel huilt, kun je bijvoorbeeld een tijdje geen goede gesprekken met elkaar voeren en dat maakt het wel eens zwaar. Ik ben uiteindelijk vrij snel weer begonnen met werken, maar vond het de eerste tijd wel moeilijk om Annemiek en Nina achter te laten. Nu gaat het goed.”

WAARSCHUWING

“Ik heb soms wel het gevoel dat ik sinds de komst van Nina alleen nog maar moeder ben”, bekent Annemiek. “Wat dat betreft is het goed dat ik ook weer aan het werk ben. Daar zag ik eerst heel erg tegen op, maar het is fijn om even iets anders aan je hoofd te hebben. En ik weet dat Nina het goed heeft bij haar beide oma’s. Ondanks die valse start is het moederschap mooier dan ik had kunnen denken. Nina is zo’n lief, leuk en grappig kind. Ze is nu negen maanden oud en het gaat goed met haar, ondanks een onlangs ontdekte koemelkallergie.

Achteraf heb ik mezelf wel verwijten gemaakt. Waarom heb ik destijds mijn urine niet laten onderzoeken? Op mijn zwangerschaps cursus zat nota bene een vrouw die de streptokok-bacterie had opgelopen. Dat was door een blaasontsteking naar voren gekomen. De huisarts had haar urine gecheckt en toen was de bacterie ontdekt. Die vrouw moest in het ziekenhuis bevallen en kreeg onmiddellijk antibiotica toegediend. Ik weet nog hoe ontzettend eng ik dat vond.

Later bleek ik zelf ook drager te zijn van die bacterie. Heel veel vrouwen dragen die bacterie bij zich zonder dat ze het weten en infecteren hun kind tijdens de bevalling via de baarmoedermond, net als ik.”

Mario: “Toen Nina opgenomen was, lagen er ook twee andere kindjes met hersenvliesontsteking in het ziekenhuis. Die ouders kwamen we op de gang tegen en dat waren emotionele ontmoetingen.”

“We hebben eigenlijk nooit gehoord hoe het met die kindjes is afgelopen”, vertelt

Annemiek. “Het kan zomaar misgaan, dat weten we maar al te goed.”

Mario: “Dankzij de oplettendheid en doortastendheid van onze kraamhulp leeft Nina nog. Daar zijn we haar nog steeds intens dankbaar voor.”

Annemiek: “Wij vertellen ons verhaal, omdat we andere stellen willen wijzen op het mogelijke gevaar van een blaasontsteking tijdens de zwangerschap. Laat je testen en laat je urine op kweek zetten. Het is een kleine moeite. Laat ons verhaal een boodschap zijn.”

Mario knikt: “We letten nu veel scherper op alle signalen die Nina ons geeft. Bij een volgend kindje zullen we er ook extra alert op zijn. We zijn door schade en schande wijs geworden.”

Herken je je in dit verhaal? Mail o.v.v.

‘MGS1304 Annemiek en Mario’ naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.

Bacteriële meningitis bij baby’s

Hersenvliesontsteking - meningitis - is een ontsteking van de vliezen die om de hersenen en het ruggenmerg liggen. In de meeste gevallen wordt de ontsteking veroorzaakt door een virus of een bacterie. Bacteriële meningitis verloopt vaak ernstiger dan de virale variant en komt 1000 tot 1250 keer per jaar voor. In 7% van de gevallen gaat het om pasgeborenen zoals Nina. Er moet snel ingegrepen worden met antibiotica. Een op de drie tot vijf baby’s overleeft het niet.

Bij pasgeborenen zijn de verschijnselen lastiger waar te nemen. Veel huilen, kreunen, slecht drinken, hoge koorts, ondertemperatuur, lusteloosheid en luierpijn - pijn bij het krommen van de rug en het optillen van de beentjes bij het verschonen van de luier - kunnen wijzen op meningitis.

Baby’s kunnen tijdens of direct na de bevalling meningitis krijgen, maar ook enige weken later. De B-streptokok-bacterie die Nina ziek heeft gemaakt, staat vooral bekend als veroorzaker van blaasontsteking bij vrouwen. Ongeveer 20% van de vrouwelijke bevolking is drager van deze bacterie.

Bronnen: www.hersenstichting.nl, www.kinderneurologie.eu
www.meningitis-stichting.nl

Dúrvven

vertrouwen is een kunst

Misschien heeft het te maken met mijn beroep van journalist. Misschien ook niet. Feit is dat ik iets raars heb met woorden. Er is namelijk altijd een woord dat om mij heen ‘zweeft’. Het is een woord dat ik dan ineens overal zie, net zoals je overal zwangere vrouwen ziet als je zelf zwanger bent. Dat woord spookt vaak door mijn hoofd, en valt me in op onverwachte momenten. Het lijkt of het me iets te zeggen heeft. Ik kies die woorden niet bewust: ze komen op mijn pad. Raar misschien, maar voor mij is het gewoon. Het past net zo bij mij als mijn grijsgroene ogen of mijn geringe lengte. Iedereen heeft wel iets gekes, wat hij dan zélf weer ‘normaal’ vindt. Zo ken ik iemand die de dagen van de week een kleur geeft: maandag is geel, dinsdag groen, enzovoorts. Er zijn ook mensen die alles tellen wat ze tegenkomen. En zo heb ik dus die woorden. Lange tijd waren het er twee: ‘vrijheid’ en ‘ruimte’. Dat was waar ik behoefte aan had. Ruimte en vrijheid om mezelf te mogen zijn, mijn eigen intuïtie terug te vinden en dingen te doen die echt bij mij pasten. Dat ging niet vanzelf, dus die woorden waren jarenlang bij me, als een soort beschermengeltjes. Daarna kwam het woord ‘verbinding’. Sinds kort is het ‘vertrouwen’. Een mooi woord, vind ik. Een woord dat me echt bezig kan houden, waarmee ik ga puzzelen, schuiven, voelen en denken. Volgens mij is vertrouwen namelijk een sleutel naar veel oplossingen van problemen. Vertrouwen dat het goed komt. Vertrouwen dat het goed is. Vertrouwen, soms tegen de klippen op, dat mensen het beste met je voorhebben. Vertrouwen dat je levenspad zich ontvouwt op een manier die voor jou het beste is. Vertrouwen houden, ook als je dingen meemaakt die je pijn, angst, of verdriet bezorgen. Misschien juist dan. Vertrouwen dat je niet altijd alles hoeft te weten, controleren, in de gaten houden, een mening hoeft te hebben, omdat alles toch wel gewoon doorgaat. Vertrouwen in de stroom van het

leven. Het is duidelijk: voor mij representeert het woord vertrouwen op dit moment echt de kunst van het leven. Vooral in relatie tot mijn kinderen vind ik het een cruciaal woord. Opvoeden is vertrouwen hebben en geven. Maar hoe duidelijk ik dat ook denk, net zo moeilijk is het om het te doen. Mijn oudste heeft de leeftijd van alleen naar school lopen bereikt, maar het liefst zou ik achter hem aan willen lopen en meekijken en roepen op alle gevaarlijke kruispunten. “Kijk uit!” Ik moet op mijn handen gaan zitten om dat niet te doen. Datzelfde kind twijfelt wel eens tussen liegen of de waarheid vertellen als hij iets doet wat niet door de beugel kan. Ik kan dan boos worden. En dat doe ik ook regelmatig. Maar volgens mij kan ik beter, juist dan, vertrouwen uitstralen. Hem duidelijk maken dat ik hem vertrouw, wat hij ook vertelt. En negen van de tien keer hoor ik dan de waarheid.

Het woord vertrouwen kwam ook omhoog toen ik het verhaal las van Annemiek, Mario en hun dochtertje Nina. Vooral toen ik las over Annemiëks boosheid. Zo herkenbaar, en begrijpelijk. Bij mij is boosheid namelijk vaak verweven met angst. Angst dat de mooie dingen in het leven zomaar kunnen wegvallen. Dat je zomaar je kind kwijt kunt raken, net als Annemiek bijna gebeurde. Natuurlijk ben je dan boos en bang. Ik weet zéker dat ik het zou zijn. Maar toch: volgens mij is het juist dan, juist na zo’n ervaring, de kunst om te blijven vertrouwen in het goede van het leven. Omdat het alternatief namelijk is: angstig en boos door het leven gaan. Ik kies dan toch voor vertrouwen. Hartstikke moeilijk, maar de moeite van het proberen waard. Ik hoop dat het Annemiek lukt dat vertrouwen weer helemaal terug te pakken. Misschien moet ze ook maar eens zo’n raar zwevend woord proberen. ■

Carry Dirx levert freelance bijdragen aan Mijn Geheim. Reageren kun je via redactie@mijngeheim.nl